

opusdei.org

A Prelátus elmélkedése: Együtt az Utolsó Vacsorával

Egy négy részből álló
elmélkedéssorozat első részét
adjuk közre, amelyben Mons.
Fernando Ocariz az Úr
Szenvedéséről osztja meg
gondolatait.

2020.04.07.

**Mons. Fernando Ocáriz
elmélkedésének hanganyaga
magyarulés fordított változata:
Együtt az Utolsó Vacsorával**

Közeleg a Nagyhét, s egyre természetesebbé válik, hogy az Úr Szenvedéséről, Haláláról és Feltámadásáról elmélkedjünk, a történelem e kulcsfontosságú pillanatairól, amelyek beragyogják a hitünket és az egész életünket.

Rómából könnyű imádságban meglátogatni minden egyes országot, központot, az otthonaitokat, ahol a koronavírus világjárvány miatt kénytelenek vagyunk a legszigorúbb izoláltságban élni.

Ezek a gondolatok, ez az imádság különösen szól a betegekhez és azokhoz, akik róluk gondoskodnak. Ezekben a pillanatokban elkísérhetjük az Urat a szenvedésében egy kórházi ágyról, vagy az otthonainkból. A kereszt egy titok, de ha átöleljük úgy, ahogy az Krisztus tette, Krisztussal együtt, ez ad fényt és erőt mindannyiunknak,

és azok számára is, akinek mi ezt tovább kívánjuk adni.

Várakozunk és türelmesen imádkozunk azért, hogy ez a járvány véget érjen. A jelen körülmények közepette különösen segíthet bennünket, ha megújítjuk a hitünket Isten irántunk való szeretetében és erre a szeretetre a mások szolgálatával válaszolunk.

Egy korábbi levelemben már írtam Nektek, hogy a szentek közössége segít bennünket magunkévá tenni a körülöttünk élők gondjait, mert valóban Szent Pál szavait ismételve elmondhatjuk: És így ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi (1 Kor 12,26). Urunk, Szűzanyánk, segítsetek, hogy a szentek közössége megvalósuljon.

Múlt vasárnap a Pápa elmondta, hogy a vírusjárványra az imádság, az együttérzés és gyengédség egyetemességével kell válaszolnunk.

Maradjunk meg az egységben. A magányos, szenvedő emberek érezzék, hogy közel állunk hozzájuk. Imádkozzunk a vírus által sújtott emberekért. Imádkozzunk azért, hogy a krízis szociális és gazdasági következményei a lehető legenyhébbek legyenek: gondoljunk azokra a családokra, akik aggódnak a jövőjük miatt, a bizonytalanságban élő dolgozókra, a vállalkozók félelmére. Szükség van az egységre, reményre, nagylelkűségre, áldozatra.

Az Utolsó Vacsora alkalmával az Úr ezt mondta nekünk: „A világban szenvedésben lesz részetek, de bízzatok bennem: én legyőztem a világot”. Ezzel a bizalommal készülünk a húsvéti Triduumra, amelyet a világ számos országában üres templomokban ünnepelnek, ám amelyeket a hívek megtöltenek gondolataikkal, szívükkel, miközben a tömegtájékoztató eszközök segítségével követik figyelemmel az

eseményeket. Az Úr győzött, senki és senki nem szegheti a kedvünket: mi több, az ő győzelme ad erőt ahhoz, hogy megújítsuk a küzdelmeinket a reményben.

Miközben közeledünk Nagycsütörtök felé, amikor ünnepeljük az Eucharisztia megalapítását, megérintenek bennünket Jézus szavai János evangéliumában:

Húsvét ünnepe előtt történt: Jézus tudta, hogy elérkezett az óra, amikor a világból vissza kell térnie az Atyához, mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette (Jn 13,1)

Gondolatban szemlélhetjük Jeruzsálemben az Utolsó Vacsora termében az Úr nagy szeretetének felénk irányuló megnyilvánulását.

Urunk mindig közel van. Az Eucharishtiában azonban teljesen odaadja magát testével és vérével,

lelkével és istenségével. Senki sincs kirekesztve ebből a szeretetből. Jézus a „legvégsőig” szeretett bennünket.

Ebben a végletes szeretetben az Úr az egész emberiség bűneit akarta magára vállalni, hogy az Atyaisten barátságához visszavezessen bennünket.

Nagycsütörtökön felidézzük azt a pillanatot, amikor az Úr megalapította az Eucharisziát, megváltásunk szent áldozatát. Ezen a napon a keresztények hagyományosan számtalan módon kifejezik tiszteletüket és szeretetüket Jézus iránt az Oltáriszentségben.

Mindazonáltal Nagycsütörtöknek ebben az évben egész más az íze. Mindannyian szeretnénk virrasztani az Oltáriszentség előtt: főleg Ti, akik már egy ideje nem tudjátok magatokhoz venni az Urat az Eucharisziában, törekedjete arra, hogy a lelkiáldozást azzal a

bizonyossággal gyakoroljátok, hogy az Úr veletek van.

Egy különleges és egyedi helyzetben vagyunk, amikor Isten segítségével új módon növekedhetünk az Eucharishtiában jelen lévő Jézus iránti szeretetünkben.

Jézus: szeretnénk felidézni és hálát adni mindazon alkalmakért, amikor Téged befogadhattunk a szentáldozásban. S miközben a közeledben vagyunk és tudatosítjuk a jelenléted hiányát az Oltáriszentségben, növekedjen bennünk a vágy, hogy ismét befogadhassunk, amit ez lehetővé válik.

Szent Josemaría emberek ezreinek tanította meg azt az imádságot, amit egy piarista szerzetestől tanult.
„Szeretnélek magamhoz venni,
Uram, ugyanazzal a tisztasággal,
alázattal és áhítattal, amellyel Téged a Szentséges Szűz befogadott,

ugyanazzal a lelkülettel és odaadással, ahogy a szentek tették”.

Nagyon jól készülhetünk Nagycsütörtök ünnepére, ha szeretettel imádkozzuk: „Szeretnélek magamhoz venni, Uram, ugyanazzal a tisztasággal, alázattal és áhítattal, amellyel Téged a Szentséges Szűz befogadott, ugyanazzal a lelkülettel és odaadással, ahogy a szentek tették”.

A Szent Eucharisztia Áldozatában való részvétel nem egy pusztá visszaemlékezés egy múltbéli eseményre: A szentmise a kálvária áldozatának a szentségi megjelenítése, amikor az Úr átadta nekünk önmagát már előzetesen az Utolsó Vacsora alkalmával: „Ezt tegyétek az én emlékezetemre!” (Lk 22, 19).

II. János Pál azt írta, hogy Kereszt áldozata „olyannyira meghatározó az emberiség megváltása

szempontjából, hogy Jézus Krisztus csak azután valósította meg és tért vissza az Atyához, hogy meghagyta nekünk az eszközt, amely által részesedni tudunk ebben az áldozatban úgy, mintha ott jelen lettünk volna.”

Az Egyház szentségi módon jeleníti meg Krisztus szenvedését és halálát az Eucharisztia minden megünneplésében. Nincs olyan, hogy „magánmise”. Minden mise „egyetemes”, mert minden mise Krisztusé és Krisztussal történik, jelen van a Teste, amely az Egyház. Az Egyház minden egyes megkeresztelt ember: mi vagyunk mindannyian.

Ezért, amikor nem tudtok ezekben a napokban szentmiséhez járulni, legyetek bizonyosak abban, hogy minden Eucharishtiában, amelyet a papok a hívek nélkül ünnepelek, mindannyian jelen vagyunk. Ahogy

Szent Josemaría is mondta: „Amikor a Szentmisét csak egy ministránssal ünnepelem, akkor is ott vannak az emberek. Érzem, hogy jelen van minden katolikus, minden hívő, s azok is, akik nem hisznek. Ott vannak jelen Isten teremtményei – a föld, az ég, a tenger, az állatok és növények – hálát adva az Úrnak az egész Teremtésért^[1].

Bízzatok nagyon abban az erőben, ami az eucharisztikus áldozat ünneplése által kiárad ránk, azokra is, akik nem tudnak ezen részt venni. Mi, papok a szentmisét mindenkiért felajánljuk, a testvéreinkért, családtagjainkért, barátainkért, az egész Egyházért, az egész emberiségért, s különösen a betegekért és azokért, akik egyedül vannak.

Köszönjük, Uram, az Eucharishtiát, a szentmisét. Felidézzünk a Szentatyát, amint megáldja az emberiséget a

legszentebb Oltáriszentséggel a kezében, amint kilép a Szent Péter tér oszlopsorához. Köszönjük, Uram, az Eucharishtiát. Köszönjük a papságot, akiknek köszönhetően ez a szereteted megmaradt az idők során. Imádkozzunk sokat a papokért.

^[1] Szentbeszéd “Sacerdote para la eternidad”.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-elmelkedese-egyutt-az-utolso-
vacsoraval/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-elmelkedese-egyutt-az-utolso-vacsoraval/) (2025.08.06.)